

is het, dat Jezus zijn Vader zoo vuriglijk dankt, dat Hij de heilige kennis zoo vaak voor de wijzen en geleerden verborgen heeft, en heeft ze aan de kleinen naar de wereld openbaard. Het zich overgeven aan Mammon hangt wel rechtstreeks met dit verdolen in de wijsheid der wereld saam, maar toch, het dolen in het denken gaat voorop, het zich verdwazen in eigen scherpzinnigheid staat op den voorgrond. Reeds in het Paradijs gold het „de kennis van goed en kwaad”, en niet de smaragd of robijn, en juist de waanwijsheid was het van meet af en bleef het eeuw in eeuw uit, die den geest des menschen op 't dwaalspoor geleid heeft, en die in geslacht na geslacht nawerkt. Vraag u slechts af, wat een geest als Voltaire onder de geesten vergiftigd heeft, en wat tientallen van geesten een wijsgeer als Hegel nog dagelijks onder de jongeren van ons geslacht vermoordt. Niet genoeg kan 't daarom betreurd, dat ook op den kansel zoo telkens te eenzijdig op het goudgevaar, en veel te weinig op 't meegesleept worden door onwijze wijsheid gewezen wordt. Het giftig gevaar dat ons bedreigt, gist en ziet van twee zijden in het zichtbare en in het onzichtbare, in het stoffelijke en in het geestelijke, maar altoos heeft wat geestelijk en onzichtbaar werkt, de overhand en gaat vóór. Vandaar dan ook, dat de Christus zoo herhaaldelijk óók wel tegen den Mammon getuigt, maar toch, hier, in de uitstorting van Zijn ziel voor Zijn Vader, merkt ge van dat stoffelijke geen woord; wordt het alles in 't giftige geestelijke gevaar saamgetrokken; en is het de uiting van een innige zielsverrukking in Jezus' geest, dat de wijsheid der wereld stuiting vindt door wat gewrocht wordt in Gods kinderen. Zelfs valle er nadruk op, dat Jezus hierin het geestelijke en stoffelijke saamvat. Hij spreekt Zijn Vader toch aan als Heere niet alleen des *hemels*, maar óók der *aarde*.

En wat komt ons nu uit het Apostolaat toe? Immers geheel dezelfde roepstem gaat van den man van Tarsen de wereld in. Rijk toch was in Paulus' dagen onder Grieken en Romeinen de weelde der wijsbegeerte opgebloeid. Stelsel na stelsel was uitgedacht. De scholen der wijsbegeerte bloeiden na, en steeds verder wisten Stoicijnen en Epicuristen hun geestesheerschappij